

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 21 października 2010 r. — TANOARCH, s.r.o. przeciwko Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky

(Sprawa C-504/10)

(2011/C 46/02)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TANOARCH, s.r.o.

Strona pozwana: Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodny z art. 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/WE⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku przepis, zgodnie z którym podatnik może odliczyć od nałożonego na niego podatku podatek od towarów i usług, które wykorzystuje w swojej działalności gospodarczej jako podatnik, jeśli podatek pobierany jest przez innego podatnika w tym samym państwie z tytułu towarów i usług, które były lub będą mu świadczone, w sytuacji gdzie skarżąca, jako współzgłaszająca wynalazek, w stosunku do którego patent nie został jeszcze przyznany, jest już uprawniona ex lege do samodzielnego korzystania z wynalazku, który jest przedmiotem patentu jako całości?
- 2) Czy w świetle przepisów szóstej dyrektywy uprawniona jest wykładnia, że istniejące ex lege uprawnienie podatnika do samodzielnego korzystania z patentu powoduje brak

prawnej możliwości korzystania z usługi dostawy towarów i usług w charakterze podatnika oraz iż prowadzi to do prawnego wyczerpania nabytej usługi?

- 3) Czy okoliczność, iż w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie wynalazek nie został jeszcze zarejestrowany i zostały tylko przeniesione udziały, ma wpływ na nadużycie przez podatnika prawa do odliczenia podatku VAT w rozumieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 lutego 2006 r. w sprawie C-255/02 Halifax plc. i in.?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 Al Aqsa przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 22 listopada 2010 r. przez Stichting Al-Aqsa

(Sprawa C-539/10 P)

(2011/C 46/03)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Al-Aqsa (przedstawiciele: adwokaci A.M. van Eik i M.J.G. Uiterwaal)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie podnosi zarzuty i argumenty wymierzone w uzasadnienie tego wyroku i wydanie nowego rozstrzygnięcia, tak że żądania podniesione w pierwszej instancji zostaną uwzględnione wraz z poprawą uzasadnienia zaskarżonego wyroku;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W swoim wyroku wydanym w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 Sąd stwierdził, że biorąc pod uwagę, iż Sanctieregeling [Sanctieregeling terrorisme 2003 (ministerialne zarządzenie w sprawach sankcji w dziedzinie terroryzmu z 2003 r.), zwane dalej „Sanctieregeling”], stanowiące podstawę umieszczenia wnoszącej odwołanie w wykazie, zostało uchylone, również orzeczenie wydane w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych nie stanowi wystarczającej podstawy dla utrzymania wnoszącej odwołanie w wykazie. Wnosząca odwołanie (zwana dalej również „Al-Aqsa”) zgadza się z tym uzasadnieniem Sądu.
- 2) W swoim wyroku Sąd zawarł jednak rozważania prawne, które posłużyły do uznania zarzutów Al-Aqsa za bezzasadne. I tak Sąd stwierdził, że Sanctieregeling w związku z orzeczeniem wydanym w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych może być uznane za decyzję właściwego organu krajowego zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 4 WS [wspólnego stanowiska 2001/931]. Ponadto Sąd stwierdził, że można uznać, iż Al-Aqsa posiadała „wiedzę” w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. k) WS, jak tego wymaga art. 1 ust. 4 rozporządzenia nr 2580/2001 (1).
- 3) Wnosząca odwołanie nie może zgodzić się z tym uzasadnieniem i w związku z tym wnosi niniejsze odwołanie. Zanim przystąpi do przedstawienia zarzutów wnosząca odwołanie odniesie się do kwestii dopuszczalności odwołania.
- 4) Zarzuty podnoszone przez wnoszącą odwołanie można podsumować w następujący sposób. Po pierwsze Sąd wykroczył poza ramy przysługujących mu uprawnień kontrolnych determinując samodzielnie, jaki dowód należy uznać za decyzję w rozumieniu art. 1 ust. 4 WS (zarzut 1).
- 5) Ponadto Sąd błędnie orzekł, że Sanctieregeling, czy to łącznie z orzeczeniem wydanym w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych, czy też samodzielnie, może być uważane za decyzję w rozumieniu art. 1 ust. 4 WS (zarzut 2).
- 6) W końcu Sąd wykroczył poza ramy przysługujących mu uprawnień dokonując samodzielnie wykładni orzeczenia, w każdym razie popełnił w ramach tej wykładni oczywisty błąd w ocenie (zarzut 3).
- 7) Al-Aqsa twierdzi więc ostatecznie, że wniesiona przez nią skarga musi zostać uznana za zasadną oraz że stwierdzona musi zostać nieważność zaskarżonych decyzji wraz z poprawą uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE (Dz.U. L 169, s. 58)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 22 listopada 2010 r. — Refcomp SpA przeciwko Axa Corporate Solutions Assurance SA, Axa France IARD, Emerson Network, Climaveneta SpA

(Sprawa C-543/10)

(2011/C 46/04)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation (Francja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Refcomp SpA.

Strona pozwana: Axa Corporate Solutions Assurance SA, Axa France IARD, Emerson Network, Climaveneta SpA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzula prorogacyjna uzgodniona w ramach łańcucha podlegających prawu wspólnotowemu umów, zawartych między producentem i nabywcą towaru, wywołuje na podstawie art. 23 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. (1) skutki względem późniejszego nabywcy i jeśli tak, to na jakich warunkach?
- 2) Czy klauzula prorogacyjna wywołuje skutki względem późniejszego nabywcy, względnie ubezpieczycieli, którzy wstąpili w jego prawa, nawet jeśli art. 5 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 miałyby nie mieć zastosowania do powództwa późniejszego nabywcy względem producenta, jak orzekł Trybunał w swoim wyroku w sprawie Handte z dnia 17 czerwca 1992 r. (2)?

(1) Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1)

(2) Wyrok z dnia 17 czerwca 1992 r. w sprawie C-26/91 Handte, Rec. 1992, s. I-03967

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 Al Aqsa przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 listopada 2010 r. przez Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-550/10 P)

(2011/C 46/05)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy)